

Vinařické listy

Č. 3. červen 2021

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

Jsem roztrpčený a velice naštvaný na to, co se v poslední době zde na obci děje. Nevím, co jsme udělali špatně, ale někteří naši občané si myslí, že můžou všechno a že všechno je všech. Ale tak to už nějaký pátek nefunguje.

Jistě se ptáte, co mne, člověka relativně klidného, dokázalo tak naštvat? Shrnu to do pár vět: Začalo to tím, že se ze starosty stal takový poloviční (budu to nazývat) „bufeťák“, kdy obden prolézám kontejnery na tříděný odpad a čistím věci, bordel, co tam nepatří a že se najdou věci (knedlíky, těstoviny, maso a jiný komunální odpad), které sem nepatří. Když to neuklízím já, tak pan Sobotka a věřte, že nic příjemného to není. Lidé by si měli uvědomit, že se může stát, že nám odpad nevyvezou, dokud to nevytřídíme anebo nám ho započítají jako komunální odpad. Když už tam není tento bordel, tak si tam lidé dovezou křeslo k počítači, žehličku prkno nebo naposledy kočárek. Nechápu to, asi mám jiné myšlení, ale nevím, co je na kancelářském křesle nebo žehličím prkně plastového. Pak se někdo diví, proč se zdrazují popelnice. Ano i tohle na tom má svůj podíl.

Jako další příklad uvedu založení černé skládky a vykáčení dvou stromů na obecním pozemku směrem ke Chloumku. Viník založení skládky byl vypátrán a napomenut s tím, že musí místo uklidit a uvést do stavu před založením. Pokud se to bude opakovat, budou následky takového jednání o hodně horší (policie, životní prostředí - pokuta) nehledě na ostudu, co ta osoba bude mít. Viník, který pokácel dva stromy (třešně), zatím zjištěn nebyl. Dále nám někdo zakládá skládku U Kříže a vyváží bordel do rokle pod firmou Stavo – Havel. V neposlední řadě někdo nenávratně poškodil stromek u místní požární nádrže. Jak vidíte, zatím toho moc k smíchu není.

Lidé by si měli uvědomit, že každý pozemek má svého majitele, a tak se k tomu i stavět. Nikomu by se nelíbilo, kdybych přišel k Vám domů a pořezal Vám jen tak strom nebo dovezl valník s bordelem. Já budu mít uklizeno a ty si s tím dělej, co chceš. Tohle se netýká jen kácení, zakládání skládek, ale také toho, proč má někdo bez dovolení potřebu vysazovat na obecních pozemcích stromky. Pokud někdo takový nápad má, já nejsem proti. Naopak jsem za to rád, ale musí to mít řád a jistá pravidla. To samé platí o česání ovoce na obecních pozemcích, opět já nejsem proti, děláme to právě proto, aby si děti, lidé měli možnost utrhnout ovoce, ale proč má někdo potřebu brát to po bedýnkách. Neumíme vzít telefon a napsat zprávu, zavolat, že bychom chtěli košík jablek, třešni.... Proč bychom to dělali, to je obecní, to já můžu, to patří nám všem. Bohužel nepatří. Myslím si, že přednost mají mít ti, co pro obec něco dělají a pomáhají. Bohužel i tady se bez dovolení krade ve velkém. Ano nazývám to krádeží, protože to krádež je. O stání aut se už ani nezmiňuji, to asi bez pokut nepůjde.

Kvůli tomuhle všemu byly zakoupeny kamery a fotopasti, bohužel nelze je mít všude, tak budou sem tam přenášena a budou kontrolovat nejvíce zasažená místa. Bohužel jinak to nejde.

Všem hodným a spořádaným občanům přeji krásné jarní dny.

CO SE BUDE DÍT V ČERVNU A
ČERVENCI

DĚTSKÝ DEN

ŠMOULOVÉ
přijďte s námi šmoulovat

19.6. od 14h.

na hřišti

+ rodinné LUMPAČENÍ

Celá akce bude dodržovat aktuální vládní nařízení.
Dobrovolné vstupné bude použito na fyzioterapii zdravotně znevýhodněné holčičky

S pozdravem starosta obce Jiří Kohout

INFO OBCE

- Zastupitelstvo obce se sešlo dne 18. 5. 2021 a mimo jiné projednalo následující body z programu jednání:
 - zhodnocení dosavadního průběhu výstavby chodníku
 - seznámení s dopisem od pozemkového úřadu Ml. Boleslav
 - seznámení s odkupem pozemku Na Průhonku
 - změnu výjezdní jednotky SDH
 - seznámení s návrhem informační cedule U Kříže a úpravy tohoto prostoru
 - projednalo podněty a připomínky občanů
 - projednání závěrečného účtu obce za rok 2020
 - provedlo vyhodnocení odevzdaných dotazníků k odpadům a diskuze nad výsledky:
 - ze 120 roznesených dotazníků se vrátilo 45
 - preferována byla frekvence svozu 1 x 14 dní
 - občany navrhovaná cena byla:
11 x 750,-Kč; 6x 800 – 850,- Kč; 18x 1000,-Kč; 8x 1200,-Kč a 2 x nebylo určeno.
- Kontejnery na trávu, větve a ostatní bioodpad jsou stále **pro všechny občany k dispozici**, není nutné vyhazovat bioodpad za plot nebo na jiná volně přístupná místa.
- Žádáme všechny občany, kteří v létě využívají koupání v Žárovce, aby kolem rybníku udržovali pořádek a upozorňujeme, že koupání je na vlastní nebezpečí.

CO SE DĚLO V DUBNU A V KVĚTNU

VELIKONOCE

Velikonoce letos byly bohužel stejně jako loni ve znamení epidemiologických opatření. Děti řehtaly u svých domovů a všechny, které se improvizovaného řehtání účastnily, čekala od SDH Vinařice odměna. Snad byla tato improvizace naposledy a příští rok už budou rachotit řehtačky s dětským smíchem v průvodu po vsi.

Děkujeme také všem občanům, kteří přispěli v nezvyklém vybírání. Sbor dobrovolných hasičů Vinařice jako poděkování za třicetiletou podporu zdejších občanů připravil již minulý rok hrníčky. Bohužel tradiční vybírací ceremonie nebyla možná ani letos, přesto bylo rozhodnuto, že dárky se roznesou. Tak snad Vás pozornost od SDH potěšila a káva či čaj z hrníčku Vám chutná. Nutno podotknout, že letošní vybraná částka byla 42 600,- Kč a všem přispěvatelům ještě jednou mockrát děkujeme. Peníze budou jako každý rok použity na akce pro děti.

SDH Vinařice

ČARODĚJNICE

Foto: A. Hlaváčová, P. Loudová, K. Slaná

Po Velikonocích letos neproběhly běžným způsobem ani Čarodějnice. Veřejné společenské akce nebyly stále ještě povoleny, proto pro zpestření karanténních dní a s využitím krásného počasí byl zakopán na tajném místě poklad Valpruhy, patronky tajemného dne 30. dubna, kdy slavíme čarodějnice. Náповědy pro hledání pokladu byly rozeslány emailem občanům a byly vyvěšeny na webových stránkách obce. Hledání bylo možné po celý týden před poslední dubnovou nocí a nebylo vůbec jednoduché. Zaměstnalo nejen děti, ale také rodiče. Posuďte sami, jestli byste zvládli z nalezených náповěd poskládat místo pokladu:

1) Z následujících písmen slozte místo, kde je poklad ukryt:

A B C C E E Í L N N O O U

(písmena obsahují tři slova; třetí písmeno je O, poslední písmeno je E; jedno ze slov je předložka; jedno slovo je přídavné jméno ze 6 písmen; jedno slovo je podstatné jméno v 6. pádě, rodu ženského, vzor žena a skládá se z 5 písmen.)

2) Následující indicie spojuje jedno slovo, které hledačům přiblížilo, kde přesně poklad hledat:

První žena, královský symbol, Sněhurka, eden, Steve Jobs, New York, malvice, Isaac Newton, Hesperidky, džus, štrúdl, Malus, Spartan.

Rozluštění najdete na konci Vinařických listů

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

ŽIVOTNÍ JUBILEUM:

- Eva Remešová (75)
- Dagmar Pospíšilová (91)
- Jaroslav Uhlíř (93)
- Jaroslav Svárovský (75)
- Hana Svačinová (75)
- Věra Suchá (96)

Narození:

- Thimea Horylová (květen)

Úmrtí:

- Stanislav Zajíček (květen 65let)
- Jiří Rosenberg (květen 72let)

Z HISTORIE OBCE – POKRAČOVÁNÍ PŘEPISU KRONIKY

BĚH UDÁLOSTÍ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Po druhé světové válce pokračoval politický i hospodářský život na úrovni s obdobím mezi I a II světovou válkou. Systém potravinových lístků a bodů na odběr jiného spotřebního zboží zůstává ještě po několik roků, než se hospodářský život normalizoval. Po náhlém vítězství dělnické třídy 25. 2. 1948. nastává postupně i změna v politickém a hospodářském životě. V praxi začínají se uplatňovat tendence kolektivního hospodaření. Při této příležitosti vzpomínám na myšlenky zdejšího příslušníka Ing. Františka Zvěřiny z č.p. 11 a 58, které byly vydány ministerstvem zemědělství v brožuře, jejichž smyslem bylo dobrovolné sdružování zemědělců, kde by tito hospodařili individuálně na svých pozemcích, ale živočišná výroba by byla společná v prostorách k tomu zvláště vybudovaných a náklady na investice, provoz a vyúčtování zisku by šly na účet členů družstva podle výměry jejich hospodářství. Autor tu sledoval řešení problému nedostatku pracovních sil v zemědělství a ulehčení prací samotných zemědělců. K realizaci této myšlenky však nedochází ani u nás v obci, kde on sám byl jejím propagátorem. Přestože názor jeho stál za uvážení, objevují se už na obzoru snahy po jiném způsobu družstevního hospodaření, podporované politickým vedením ve státě, zakládáním Jednotných zemědělských družstev.

Přechodně však ještě povoleno zde založení Zemědělského strojního družstva, které Ing. Fr. Zvěřina v r. 1947 zakládá. Za členy přistoupilo několik zemědělců, z nichž jen čtyři /Ing. Fr. Zvěřina, Jan Louda, Jos. Sobotka a Vlad. Zima/, zúčastňují se společného nákupu zemědělských strojů, traktoru Škoda 30 ks za 145 tisíc Kč a drobná závěsná zařízení k němu. Veškeré náklady a rozdělení zisku šly na účet těchto čtyř účastníků podle výměry jejich hospodářství. Společným podnikem všech členů družstva byla družstevní prádelna zřízená v bývalém chlévě u domu č.6. /v dnešním domě čp.1/. Do družstevní prádelny přihlásila se za členky většina žen v obci. Celková činnost tohoto družstva, jehož vedoucími funkcionáři byli Ing. František Zvěřina, jako předseda, Louda Jan jednatel, Sobotka Josef pokladník, byla značně prospěšná všem účastníkům. Koncem května 1949, po dvouleté jeho činnosti, dochází k likvidaci a veškerý jeho majetek v tehdejší měně ke čtvrt milionu Kč, přejímá bez náhrady ustavující se zde Jednotné zemědělské družstvo.

Založení Jednotného zemědělského družstva

Zakládání jednot. zem. družstev je velikou historickou událostí doby po druhé světové válce. V roce 1948 začíná se v republice výrazně projevovat myšlenka kolektivního způsobu hospodaření ve všech oborech lidského podnikání a tím likvidace soukromého podnikání. Po způsobu sovětských kolchozů začíná se i v našich zemích, pod vedením komunistické strany čs, uplatňovat v r. 1949 společné hospodaření v JZD.

V roce 1948 předcházela tomu ještě druhá pozemková reforma, v níž přidělovány ještě další pozemky ode dvora, podobně jako v ostatních obcích v naší republice, zbylé u zbytkových statků po první pozemkové reformě z r. 1924 do soukromého vlastnictví drobných zemědělců. Na nich ale hospodařili jen krátce neboť v r. 1949 dalo už šest místních zemědělců /Kohout Václav, Kohout Josef, Herman Antonín, Zvěřina Václav, Suchý František a Fidler Stanislav/ základ k prvním krokům v JZD. Vinařice patřily mezi první tři družstva založená v našem okrese. V tom roce osévali a sklízeli společně jak z pozemků vlastních, tak i z pozemků obecních a ode dvora, které k tomu ještě přibýly. Ostatní, z toho celá dolní část obce, obdělávaly pozemky a spravovali celá svoje hospodářství ještě individuálně. Úroda z pozemků v prvním roce dělila se podle velikosti pozemků zapojených do družstevní výroby. Živočišná výroba zůstala ještě soukromá. Tento způsob hospodaření byl označován jako první typ družstva.

Během tohoto roku přistoupili do družstva všichni držitelé pozemků v obci mimo Josefa Hlaváče č. 12, Václava Vinše, č. 46, Jaroslav. Fiderla č. 7. a několika držitelů pozemků, jejichž výměra nestála téměř za řeč. Mimo bezzemků, byl jenom zlomek ze zemědělců, kteří přistupovali za členy s určitým nadšením, většina však přistupovala se značnou nechutí. Mezi ně přistupovali všichni zemědělci z dolní části obce. Pro ně byl to strašný duševní úder, neboť od nepaměti cítili za posvátnou povinnost zachovat po dávných předchozích generacích zděděnou půdu, na ni pracovat a předávat opět dalším nástupcům, potomkům vlastní krve. Přistupovalo se většinou pod vlivem nevybíraných metod a nevhodných zastrašování. To bylo právem vytýkáno tomuto postupu. Život počal se vyvíjet novým, neznámým způsobem. Pojem „kulak“ patřící zemědělcům, majitelům velkých hospodářství žijících z práce jejich zaměstnanců, přenášen i na ty drobné a střední, poctivě pracující, kteří svým odborným

uměním dosahovali dobrých výsledků nejen pro sebe, ale tím i pro společnost. Ti větší, v jiných obcích, vystěhovávání, třeba během několika hodin, do jiných krajů na práce, obvykle na státní statky a majetek jejich zabírán. U nás k podobnému případu nedošlo. S těmi, kteří nedobrovolně vstupovali do JZD, nezacházelo se jako se sobě rovnými a nepřipouštěni na místa, kde by svoje odborné zkušenosti mohli dobře uplatnit. Tomu také odpovídaly hospodářské výsledky zdejšího JZD po dlouhou řadu let

Z hlediska povšechného ztratili lidé mravnost, ke které nedovedla je přinutit ani síla vlastní vůle. Pronikající mravní zlo bylo kryto sobeckostí, špatností a ošklivostí. Lidé ztratili schopnost přátelit se s lidmi a těšit se z jejich přátelství. Těžko se vzpomíná na takové chvíle, kdy nepohodlní byli osočováni a jinak napadáni hlavně těmi, kteří byli na vedoucích místech. Nechce se jmenovat jednotlivce přesto, že množství jejich hříchů na těch společensky vyřazených o to samo žádá. O volbě povolání u dětí zemědělců, vycházejících ze základní školy, nebyli oprávněni svobodně rozhodovat samotné děti ani jejich rodiče. O tom, zda budou či nebudou uvolněni k jiným než zemědělským pracím v JZD, rozhodovali místní vedoucí činitelé bez ohledu na to, že vycházející dítě nemělo třeba ani žádný vztah k zemědělství a jeho tužby nesly se k jinému oboru, pro který mělo nejlepší předpoklady. Ubohé děti! Za dob roboty tak rozhodovala vrchnost - nyní tito páni. Za podobných ústrků bylo nutno žít téměř celé desetiletí. Takový obraz byl i v naší vesnici. Nebylo by vhodné více o tom psát. Nebylo zde rovněž úmyslem líčit poměry zaujatě, příliš barvitě, ale objektivně v krátkosti tak jaké opravdu byly. Přitom vycházeno z kronikářské zásady podat obraz věrné skutečnosti.

Na jaře 1949 utvořen přípravný výbor JZD, který také jmenoval první funkcionáře. Pro jeho podnikání zabrán dvůr čp. 32 se zbytkem polí, asi 10 ha, ponechaných po druhé parcelaci pozemků, patřící Tobiášovi Janouškovi, dále hospodářství, na nichž majitelé nehospodařili. Tak zabráno nově, od základů před osmi léty postavené hospodářství Josefa Jonáše č. 86 asi s 20 ha jeho a najatých pozemků, chalupa po Josefu Machovi č.p. 24 asi s 7 ha půdy a menší vedlejší chalupa č. 25 patřící Jaroslavu Hlaváčovi. Těm, kteří do JZD nevstoupili, vyměněny kvůli zcelení jejich pozemky za pozemky, pravidelně vzdálené a bonitně horší, přitom povinné dávky jejich výrobků bývaly až dvojnásobné a nároky jejich na potřebný odběr umělých hnojiv a krmiv rovnaly se často nule. Nesplnění jejich dodávek trestáno vysokými pokutami peněžitými, nepovolovány jim domácí porážky vepřů a jiné sankce.

Přes tyto těžké údele nevstoupili do JZD ještě tři zemědělci: Hlaváč Josef č. 12, Vinš Václav č. 46 a Fidler Jaroslav č. 7. Teprve po převzetí pozemků do společného hospodaření v JZD od V. Vinše a J. Fidlera pro špatné jejich hospodaření a naposledy v roce 1965 z rozhodnutí samotného a posledního J. Hlaváče je celá obec ze zemědělského hlediska jednotně spravována družstvem.

V roce 1950 přechází se do II typu. Od členů JZD, jimž ponecháno vlastnické právo na jejich pozemky, byly v tom roce převáděny tyto do společného hospodaření a rozoráním mezi zceleny na velké kusy. Velké hospodářské zvířectvo / hovězí dobytek, koně a prasata/ svedeno do společných stájí ve dvoře u Jonášů a potřebné stroje od zemědělců odebírány bez náhrad. Při svádění dobytka a rozorávání mezi cítil se už zemědělec jako zbaven skoro všeho práva na svůj majetek. Při tom v některých krajích, kdy tekly slzy, vyhrávaly kapely, aby jitření citů bylo co největší.

V tomto roce prováděno už společné osévání všech pozemků od vstoupivších zemědělců. Na podzim svedené zvířectvo ohodnoceno běžnou cenou s odpočtením 20 procent do nedělitelného fondu a během pozdějších let postupně zemědělcům dle možnosti spláceno. Ke strojům, bez náhrad zabraným, patřily též tři traktory s potřebným závěsným zařízením. Byl to traktor Buldog od J. Jonáše, „Škoda 30“ od Tobiáše Janouška a třetí nejnovější z nich, též „Škoda 30“ od Zemědělského stroj. družstva. Poslední z nich, se všemi závěsy, v ceně téměř čtvrt milionu Kčs.

Brzy na to, v srpnu 1950, už v třetím typu, byl znám už jen jeden pojem, pojem úplného kolektivního hospodaření. Veškerý příjem družstva jde na společný účet, z něhož vypláceny odměny pracovníkům podle množství odpracovaných PJ /pracovních jednotek/ jejich hodnota je vypočtena dělením čistého zisku počtem všech odpracovaných PJ v JZD. Výše PJ se pohybovala podle výsledku hospodaření od 16 do 27 Kčs. Nyní, v r. 1970, je její výše už několik roků ustálena na 20 Kčs. K této odměně vydáváno na každou PJ jeden Kg zrnin in natura zdarma. Mimo to ponechána každému členu JZD záhumenka, tj. část pozemku s výměrou 25 akrů, na které si hospodaří podle svého přání nebo ji ponechává k společnému obhospodařování a určuje si plodiny do této výměry, které mu jsou po sklizni podle průměrného výnosu vydávány. Z příjmu naturálií na PJ a ze záhumenky má možnost držet si drůbež, prase i krávu, od níž může si mléko prodávat.

Od 1.1.1970 vstoupilo JZD již do IV. typu. V předchozích letech proplácena odměna v jednotlivých měsících jen z 50% plánované výše PJ a zbytek po ukončení roku. Teď, ve IV. typu, který představuje už úroveň s vyšším hospodařením, proplácí se už každý měsíc plných 100% odměny, přitom ponechána záhumenka a obilí, připadající na PJ/1 kg na 1PJ/ nejvíce však do 500 kg,

proplácí družstevník nízkou cenou. V celku lze říci, že po podání pravidelné a solidní práce, i přes stále stoupající cenovou tendenci nakupovaných životních potřeb, se životní úroveň stabilizuje na přijatelnou. Průběh hospodaření má však stále svoje velké nedostatky. Stále ubývající stav pracovníků – odchází staří, kteří mladými silami nejsou doplňováni – nestačí se vyrovnat pokrokem v mechanizaci, čímž trpí výnosná odvětví, vyžadující dostatek lidských sil. Je to hlavně cukrovka, okurky, ovoce, nemluvě už o nějaké speciální plodině, jejíž rentabilita je zvláště pozoruhodná. Snížena byla proto osevní plocha cukrovky z původních 80 ha na polovinu, okurky ze 3 až 5 ha na 2 ha, semenice cukrovky z 5 ha na 2 ha. Ovoce, které se v prvních 10 letech sklízelo a prodávalo, také s různými potížemi, téměř beze zbytku, je v druhé polovině 60 let otrháno jen u třešní, meruněk a z části jablka ponechána na pospas na stromech, což činí ročně pravidelně 200 až 300 kg ovoce. Přišla sice strašná odbytová kalamita, ale chybí snaha a vědomí odpovědnosti.

JZD prošlo, zvláště v prvních letech po své založení, nebezpečnými úskalími. Nehledě na často špatné postoje samotných členů družstva, zaváděn i zastaralý, ba i protichůdný systém bez ohledu na pokrokový vývoj v zemědělství. Ukázkou toho např. bylo zavádění hustořádkového setí s vysokým výsevem nebo studený odchov telat, kdy telata byla ihned po narození odebírána kravám a ustájena v chladném prostředí a napájena často i studeným mlékem. Důsledek byl samozřejmý – nešťastná novorozeňata hynula na prudké poruchy zaživačích ústrojí – průjem. Znamenalo to tisícové ztráty. Dnes jsou tyto i jiné nedostatky valně překonány. Nastala doba velké mechanizace, intenzifikace a chemizace, factory, které pozvedly výnosnost a tím hospodářskou i finanční úroveň družstva. Proto od 1. ledna 1970 je družstvo s uznáním zařazeno na stupeň s vyšší úrovní hospodaření.

Od jeho založení v r. 1949 mělo až do r.1961 jen místní působnost. V r. 1961 přičleněna k němu ještě JZD v Sýčíně a Chloumku. Od té doby obhospodařuje 610,14 ha zemědělské půdy. Před tímto sloučením pověřeni byli vedením: předsedou od 1949 do 1955 Kohout Václav z č. 86, tesař a malozemědělec, po něm až do sloučení 1961 Herman Ant. čp.2. zedník a maloročník. Polní výrobu postupně spravovali: Zvěřina Václav č.70, Suchý František 16, Rohacká Ludmila 71, Louda Jan 9., živočišnou výrobu Fidler Stanislav č. 27., Ing. František Zvěřina 58., Suchý František 16., Kohout Josef 86. Účetními v tomto období postupně byli Hložek Jaroslav 33., Zvěřinová Libuše 52, Vavrik Václav. 68, Ing. Zvěřina František 58. Ovocnářem do 1958 Sobotka Josef 18..

Po sloučení v r. 1961 nastoupil jako předseda dosavadní předseda sýčinského JZD Vyšohlíd František, obuvník, později člen státní bezpečnosti ze Semčic. Po něm od 1963 do 1968 Bergr Karel, zedník a malozemědělec ze Semčic. Na 1969 převzal přechodně tuto funkci Svárovský Jan, současný předseda MNV z Vinařic, od 1970 zastává tuto funkci zemědělský středoškolák, pozdější arm. důstojník Vokřál Štěpán, původem rolník z Kolínska. Polní úseky od 1961 do 1969 vedou společně Rohacká Ludmila a Volf Jiří ze Sýčiny, od 1970 jen Rohacká Ludmila. Živočišná výroba svěřena od 1961 do 1962 Františkovi Segrtovi, bývalému správci dvorů z Dobrovice, později Zd. Piskačovi z Ml. Boleslavi, Fr. Suchému a od 1967 Josefu Hruškovi z č.3.

Nově zavedená funkce mechanizátora svěřena od 1967 do poloviny 1968 Josefu Bartošovi z Dobrovice, na 1969 Jar. Verflovi a od 1970 Jiřímu Volfovi ze Sýčiny. Účetní agendu vedou od sloučení dvě osoby. Hlavní účetní až dodnes je Zvěřinová Libuše č.p. 52, druhým účetním do r. 1962 Ing. František Zvěřina a dalšími postupně Brožová Věra, Čermáková Marie z Dobrovice, Sobotková Anna z Vinařic a poslední od 1967 až dodnes Vaňková Jaroslava z Dobrovice. Ovocnářem od 1959 stále Toman Václav čp.53.

Významnou událostí v životě družstva stalo se v r. 1953 navázání přátelské družby s čínskou družstevní vesnicí /spíše komunou/ v Tiang – Kuo – Cchuanu u Pekingu. V té době navazovány jsou i jinde vzájemné přátelské svazky mezi našimi podniky navzájem a též i se zahraničními. Náš svazek s Čínou, zdejším okolím často posmíváný, stal se od začátku srdečným vztahem projevovaným zvláště o začátku vzájemnými ohledy a častými návštěvami členů čínského velvyslanectví u nás a našich družstevníků na jejich velvyslanectví v Praze, kde nikdy nechyběla bohatá tabule s vybranými jejich pokrmy a kulturním programem. I čínské umělecké soubory, projíždějící republikou na jejich zahraničních turné, zavítaly a předvedly svoje výkony i ve Vinařicích. Pro bohaté dary od těchto přátel vybrána za stánek kulturní jizba v zámku, nemluvě o velkých množstvích darů rozdělených mezi pracovníky družstva. Výjimečná pozornost projevena pozváním předs. družstva Hermana k třídennímu bezplatnému pobytu v jejich vlasti, který se také uskutečnil. V běhu dnešních dnů v JZD možno konstatovat, že přes neblahé průvodní zjevy nastává jisté uklidnění a celková konsolidace poměrů. Výnosy vlivem moderních metod v hospodaření se podstatně zvyšují a průměrná životní úroveň dosáhla stupně, kdy nelze mluvit o nějaké bídě.

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

Člověk, který tuto milou dámu nezná, by netipoval, že se letos v prosinci zařadí mezi devadesátileté občany. A nehádal by to nejen proto, že skvěle vypadá, ale také protože má stále zájem o aktuální dění, stejně jako umí poutavě povídat o tom, co se dělo před lety. Jistě ji trápí nějaké zdravotní neduhy spojené s věkem, ale není to znát. Naopak působí, že je plná energie a vitality. Seznamte se s paní Marií Uhlířovou.

1. Povězte mi něco o svém životě, odkud pocházíte?

Pocházím ze Semčic, ze třech sourozenců. Bratr už bohužel nežije, ale sestra ještě stále žije v Semčicích. Za svobodna jsem se jmenovala Zítková. Tady ti Zítkovi, co bydleli na Vinařících, tak to byl můj bratranec, ale moc jsme se nestýkali. Tatínek byl z 12 dětí, takže těch bratranců a sestřenic jsem měla hodně a některé ani neznám.

2. Co jste vystudovala, kam jste chodila do školy?

V Semčicích jsem chodila do základní školy. Studovala jsem na obchodní akademii v Mladé Boleslavi, učila jsem se psát na stroji, těsnopis, úpravu dopisu, to mě bavilo. Po škole jsem šla do Škodovky. Nejdříve jsem byla na „úkolovce“. To mě ale nebavilo, myslela jsem, že se tam z toho zblázním, a tak asi po 4 měsících, když jsem na chodbě mījela kamarádku ze školy, která dělala na nákupu a postěžovala si, že mě to na té „úkolovce“ vůbec nebaví, tak mi slíbila, že se zeptá u nich.

Vyjednala mi, že můžu přijít na zkoušku, kdy si mě její šéf posadil ke stolu, nadiktoval mi dopis, který jsem pak musela na stroji přepsat. Líbila se mu moje úprava a přístup, takže mě vzal na pozici korespondentky. A tam mě to moc bavilo. Po čase, když jsem se zaběhla, už mi ani nemusel dopisy diktovat, vyřizovala jsem sama, co bylo třeba. Byla jsem tu čtyři roky, až do roku 1952, kdy jsem šla na mateřskou.

3. Kde jste v té době bydlela?

Vdávala jsem se v roce 1951 a bydleli jsme s manželem v Semčicích u mých rodičů. Manžel byl v té době na vojně, a když se rozhodl, že u vojáků zůstane profesně, dostal po čase v Praze byt. Stěhovali jsme se, když už jsem byla ve vysokém stupni těhotenství, až mi to i maminka rozmlouvala, jestli nechceme se stěhováním počkat, až se dítě narodí. Nechtěli jsme čekat, tak jsme se jeden den nastěhovali na Kavčí Hory, druhý den jsem se byla přihlásit v porodnici v Podolí. Pan doktor mi sice říkal, že mám ještě čas, ale ještě tu noc jsem začala rodit. Pěšky jsme ve dvě v noci šli s manželem do porodnice a Jaruška se v 9 hodin ráno narodila. Bydleli jsme ve zkonfiskovaném bytě, a když se o něj majitelé přihlásili, stěhovali jsme se znova. Nechtěli jsme být příčinou neštěstí jiných. Na Dejvické, kam jsme se přestěhovali, se mi líbilo mnohem více. Bylo tam živo, byli tam lidé. Na Kavčích Horách jsme byli tehdy stranou o samotě, dnes už to tam také vypadá zcela jinak.

4. Když jsem před časem dělala rozhovor s manželem, tak vyprávěl, že jste žili nějaký čas také na Moravě..

Ano, manžel byl služebně nějaký čas v Rusku a já bych zůstala sama v Praze bez pomoci s malým dítětem a druhým na cestě, tak jsem se vrátila k rodičům. Ivanka se narodila v Mladé Boleslavi. A když se manžel vrátil z Ruska, převeleli ho do Kopřivnice. Tam jsme dostali nový byt a bylo to tam moc pěkné. Tam jsme byli sedm let, když manžela převeleli zpět do Prahy. Bohužel pro něj neměli služební byt. Nejbližší, který mu nabídli, byl v Přelouči. Tam jsme bydleli asi pět let, než manžel dostal infarkt. Bylo toho na něho moc, každodenní dojíždění z Přelouče do Prahy a zpět.

MEDAILONEK

Marie UHLÍŘOVÁ

roz. ZÍTKOVÁ

- Narodena v roce 1931 ve znamení střelce
- Vdaná, má dvě dcery, dvě vnučky, dvě pravnučky a jednoho pravnuka.
- *Co má ráda:* „Sním všechno, nejvíc ráda jsem měla jako dítě buřtguláš, naše maminka ho dělala tak, že brambory, uvařila nejprve jen ve šlupce a pak je oloupené terpve do toho nakrájela, byla to pak lepší chuť. Také má ráda červené víno a becherovku.
- *Co nemá ráda:* česnek.

5. *To jste za život zažila hodně stěhování, jak jste to prožívala?*

No jak, brečela jsem vždycky dvakrát, nechtělo se mi tam ani pak odtud. Brečela jsem, když jsme se přistěhovali a když jsme se stěhovali jinam, tak jsem zase brečela, že se mi nechtělo jinam. Ale co se dalo dělat.

6. *Do Škodovky jste se po mateřské tedy nevrátila, kde jste tedy pracovala?*

Pracovat jsem začala, až když jsme se přestěhovali do Přelouče. To jsem nastoupila na brigádu do opravárenského závodu, tzv. zbrojovky dělat účetnictví a co kolem bylo potřeba. Do té doby jsem byla s dětmi doma. I tak chodily do školy nastrojené, šila jsem, háčkovala a zvládla i na auto ušetřit. Až kolikrát sousedka vykládala, že je to zajímavé, že z jednoho platu ušetříme na auto. Holky mají věčně šuníčku ve škole na svačinku, že ten můj musí mít asi pořádný plat. Což neměl, ale vždycky jsem uměla dobře hospodařit a vše si spočítat. Však když jsem pak nastupovala v Přelouči do práce, tak holkám se to moc nelíbilo. Byly zvyklé, že se jim maminka doma o vše postarala, když přišly ze školy a tatínek z práce, tak bylo vše hotové a mohli jsme jezdit po výletech a chodit na procházky.

7. *A z Přelouče jste se stěhovali kam?*

Z Přelouče se stěhovali do Prahy na Prosek. Tam jsem nastoupila do národního podniku Praga, kde se vyráběly například vozy V3S. Nastupovala jsem tam jako písárka, a když šla moje vedoucí do důchodu, tak mě přesvědčila, abych vzala po ní plánování nákupu. Bála jsem se toho, ale těšilo mě, že má ve mně důvěru. A to jsem dělala až do důchodu.

8. *A na Vinařicích jste se po těch všech stěhování ocitla jak?*

Na Vinařice jsem jít vůbec nechtěla. Nelíbilo se mi tady. Když jsem prvně viděla ten dům tady a tu zarostlou zahradu, věděla jsem kolik s tím bude práce, takže se mi sem nechtělo. Ale manžel se zetěm rozdělali takhle navečer flašku vodky, když jsme debatovali nad tím, jestli koupit nebo nekoupit a o půlnoci, když byla lahev prázdná, tak jsem svolila, ať si teda dělají, co chtějí, že je mi to jedno. Doslova mě zmermomocnili, abych jim posvětila to koupit. Navíc holky povídaly, že jako děti hrozně rády jezdily k babičce do Semčic a jejich děti nebudou mít kam jezdit na prázdniny, co by taky dělaly u babičky na sídlišti.

9. *A tak jste si tu nakonec zvykla?*

Ano, vážím si toho, že nás tady lidi v ulici měli a mají rádi. Vzpomínám na paní Svárovskou, která mi říkala, že je ráda, že nás poznala. S Věruškou jsme se často navštěvovaly a povídaly si u kafíčka. Vždycky jsem si ráda také popovídala s Vlastičkou Liškovou. Naproti Jaruše Kašparové nosíme pro slepičky, Jirka Miku, ten nám vždy ochotně pomůže, když cokoli potřebujeme. Na plesy, co jsme se nachodili a bavili se, to už je pryč, ale vzpomínky nám zůstanou. Za to bych chtěla moc poděkovat, že nás tady mezi sebe přijali, když jsme se nastěhovali, za to jsem moc ráda.

10. *Prošli jste mnoho míst, kde se Vám líbilo nejvíce?*

V Kopřivnici. Když jsme se odtamtud tehdy stěhovali do Přelouče, tak mi manžel říká: „Pamatuj, že tady jsme prožili nejhezčí roky života,“ a měl pravdu. Dodnes tam máme přátele, víme o sobě, voláme si.

11. Letos jste slavili s manželem výročí 70 let od svatby, jak jste to oslavili?

Přijeli nám dokonce gratulovat poslanec parlamentu Stanislav Grospič, paní Grospičová a pan Dovolil. Přinesli nám 6 překrásných kal, květin, co jsem měla tehdy na svatbě. Volali předtím a zjišťovali, jakou květinu mají přivést. To nás potěšilo. Slavit se v této době jinak moc nedalo, sešli jsme se na malé rodinné oslavě. Dcery nám udělaly překvapení, předjednaly nám návštěvu v kapli v Ujkovicích, kde jsme se před těmi sedmdesáti lety brali. Posadili nás do auta, nevěděli jsme, kam jedeme, a když jsme projížděli kolem, tak manžel povídá: „Tady mě maminka před 70 lety vedla k oltáři“. Tak řekly, že zastavíme a zkusíme se tam podívat. Měli otevřená okna, tak to vypadalo, že by tam někdo mohl být. Ani nás nenapadlo, že to již předem domluvily, abychom se tam mohli podívat. Vypadalo to tam stejně jako tenkrát, bílé lavice, bílá okna, malý oltář s křížkem a beránkem, což je symbol Jednoty bratrské. Pán, co to tam má na starosti, nám zahrál na harmonium písničky od ABBY a znělo to moc hezky.

12. Tak to musel být hezký zážitek.

Byl. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy jsme jako děti chodily pěšky ze Semčic do Ujkovic na náboženství. My starší jsme pak dělaly tzv. konfirmaci, zkoušku ze žalmů a mohly je potom slavnostně přednést při mši. Nejlepší bylo, že předtím jsme musely chodit na zkoušky a po nich nás vždycky paní kazatelová, jak jsme paní Korbelové říkaly, zavolala „Děti pojďte na káfičko“ a měla pro nás vždy uvařené kafe, čaj a vždycky nám k tomu upekla nějakou buchtu a my se najedly a to byl pro nás kostel. Mám na to hezké vzpomínky.

13. Máte nějaký návod na tak dlouhé spokojené manželství?

Návod, žádný nemám. Manžel měl v padesáti letech infarkt, také Ivanka začala marodit, a tak nás to stmelilo. Občas se sice pohádáme kvůli blbostem, jako je to všude, bez toho by to byla ale nuda. Lidi často semkne, když jsou problémy. Jako třeba ty s Ivankou, když jí bylo špatně, tak jsme si byli vzájemně oporou.

14. A jak jste se poznali?

Manžel mě „uháněl“ hodně dlouho. Mě bylo šestnáct let, jemu už devatenáct, když jsem byla s kamarádkou na Holých Vrších na tanečku. Já už chtěla jít tehdy domů, už jsem si i oblékala kabát, bála jsem se, že dostanu doma vynadáno, ale kamarádka ještě nechtěla jít a jak jsem držela v ruce ten kabát, přišel chlapec, požádal mě o tanec a přesvědčil mě, abych ještě neodcházela. Prý si tehdy řekl: „Ta a žádná jiná.“ Dnes už si z toho dělá legraci a říká, že si tehdy myslel: „Ta anebo jiná“. (smích) Pak přišel na další zábavu do Semčic, vyhrál dort a přinesl mi ho nabídnout a pak mě chtěl doprovodit domů. Maskoval to ještě tím, že musí vyzvednout někomu z rodiny kalhoty, co mu můj tatínek šil. Já byla tenkrát našťvaná, že mě doprovodil, nechtěla jsem to. Tak když jsme přišli domů, zalezla jsem do pokoje, a už nevyšla. On si dole povídal s mojí maminkou. A maminka na mě volala, ale já nic. A když odešel, tak mi maminka vynadala, že se nestydím, takový slušný hodný hoch, jde mě doprovodit a já před ním takto uteču, jestli bych prý chtěla raději nějakého chuligána. Já jí říkala, že nechci ani toho ani žádného jiného. Úplně se nevnucoval, ale měl výdrž, čekal na mě u autobusu, když jsem jezdila ze školy, byl trpělivý a to se mi zalíbilo.

15. Měla jste, nebo stále máte nějaké koníčky?

Šití a pletení, to mě dřív bavilo. Dnes už to ale nedělám. Baví mě politika. Ráno u snídaně si s manželem přečteme noviny, diskutujeme, co píší, máme rádi přehled. Překvapuje mě, že dnes ani mladí nevědí, jaké máme poslance a co se kde děje. Horší je, že člověk už přemýšlí, když třeba ve zprávách říkají, co bude za deset let, a já si říkám, že to už tady nebudu a jaký ten konec bude, aby člověk netrpěl. I když já si to tedy zase tolik nepřipouštím, ale trochu to hlodá, to lhát nebudu, když už nemáme moc vrstevníků.

16. Co byste vzkázala na závěr?

Aby si lidé nezáviděli a vážili si, že jsou zdraví.

Děkuji za rozhovor.

PODĚKOVÁNÍ

Starosta SDH děkuje všem členům, kteří se účastnili akce MÁJKA, a klukům, kteří hlídali oheň do brzkých ranních hodin. Děkuje také členům kteří, tradičně rozdávali květiny ke Dni matek.

Rodina Pastorkova by chtěla touto cestou poděkovat starostovi obce a jeho paní za starost a péči v době onemocnění Covid-19. Ještě jednou moc děkujeme.

Ráda bych poděkovala Kamile Slané, která koncem dubna připravila nejen pro děti hledání "Valpružina pokladu". Bylo to pěkně připravené. Jednalo se o krásnou procházku po obci, při které jsme sbírali indicie k nalezení sladkého pokladu. Náповědou při hledání indicíí byly veršované hádanky spojené s naší obcí a některá místa neznali ani starousedlíci. K rozluštění indicíí pak jistě mnoho z nás potřebovalo nápovědu internetu, abychom zjistili, co vše lze spojit s jablkem.

Vladka Bečvářová

Do jarní „Dobrosbírky“ Dobrovolnického centra v Mladé Boleslavi se zapojili i naši občané. Věnované hygienické prostředky pro mentálně postižené klienty Domova pod Lípou v Lipníku, Děti z Dětského centra při nemocnici Mladá Boleslav a děti z Dětského domova Na Celně zaplnily celý kufr auta. Při odevzdávání v nemocnici jsme dostali velké poděkování. Za poskytnutí daru všem občanům srdečně děkujeme.

Vysvětlení použitých nápověd:

První žena – Eva snědla Jablko; královský symbol – žezlo a jablko; Sněhurka – kousla do otráveného jablka; Eden – ráj s jabloní, kde Eva utrhla jablko; Steve Jobs – zakladatel světoznámé firmy Apple – anglicky jablko; New York – město, které mu se říká big Apple – velké jablko; Malvice – druh květenství jablka; Isaac Newton – padající jablko ho inspirovalo k největším objevům; Hesperidky – dle řecké mytologie strážili zlatá jablka; Džus – nápoj z jablka; Štrúdl – zákusek z jablka; Malus – latinský název pro jabloň; Spartan – odrůda jablek

Slova složená z písmen: „NA OBECNÍ LOUCE“. Poklad bylo tedy možné najít pod obrázkem jablka zavěšeného na jabloni na obecní louce.

Tvorba VL: Editorial - Jiří Kohout; text, rozhovor a editace – Kamila Slaná; společenská kronika, poděkování - Vladimíra Bečvářová; poděkování - Jan Pastorek; gramatická kontrola - Mgr. Alena Verřlová;

www.obecvinarice.cz; obecvinarice@obecvinarice, Obec Vinařice 65, Dobrovice 294 41; tel: 326386693